

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklys

(ISSN: 0032-7700)

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ MISIONIERINIS JUDÉJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester Springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Zurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Żołnierzy Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RASYKITE SIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

DIDŽIOJI SUDERINIMO AUKA

"Ir ne su ožių bei veršių krauju, bet su savo paties krauju Jis įėjo kartą visiems kartams į Šventąją, išgaudamas amžiną atpirkimą. Nes jei ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi susitepėliai, pašventina, kad būtų apvalytas kūnas, kaip tad daug labiau kraujas Kristaus, kuris per Amžinąją Dvasią atnašavo save patį kaip nepeiktinę auką Dievui, apvalys mūsų sąžinę nuo negyvų darbų Gyvajam Dievui tarnauti" (Žyd 9:12-14 [A.J.]).

DIDŽIOJI Suderinimo Auka, Kristaus mirantis už mūsų nuodėmes, arba atpirkimo doktrina, yra pagrindinė krikščioniškosios religijos Tiesa. Tačiau tarp krikščionybės išpažinėjų apie Didžiųjų Suderininį vyko daugiau teologinių ginčų, logiškų ir nelogiškų, nesąmoningų ir net kvailų daugiau nei dėl kitų krikščioniškų religinių Tiesų. Paklausime, kiek šiandien krikščionių tikrai tiki, kad Jėzus egzistavo dvaineje karalystėje dar prieš tampant žmogumi, kad **"Tapo kūnu"** (Jn 1:14 [A.J.]) - žmogiška esybe, kad buvo "žemėnis už angelus... dėl Jo mirties kentėjimų... - kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną" (Žyd 2:9 [A.J.]), kad **"Jame mes turime atpirkimą, Jo krauju ir nuodėmių atleidimą?"** (Kol 1:14 [K.B.]). Taip tikinčių yra nedaug.

Daugelis skirtingo išpažinimo krikščionių vietoje to, kad tikėtų Dievo Žodžio paliudij-

mu, jog Jėzus tapo kūnu, buvo truputį mažesniu už angelus, mato Jį pusiau žmogumi, pusiau Dievu (kažkas panašaus į filistiniečių dievaitį Dagoną: pusiau žmogų, pusiau žuvį - su žmogaus galva ir pečiais, su žuvies uodega (1 Sam 5:4 [Žiūréti A.Rubšio vertimo paaškinimą paraštėje]).

Tuo būdu daug krikščionių visai to nesuprasdami prieštarauja atpirkimui, neigdam, kad Jėzus tapo žmogiška esybe, tobula, be nuodėmės **"priimdamas vergo buvimo būdą, pasidarydamas panašus į žmones"** (Fil 2:7 [A.J.]), kad savo mirtimi galėtų atlyginti Adomo skolą, kuri yra mirtis (Pr 2:17; Ez 18:4,20; Rom 6:23;

5:12-19) ir kad mirė būdamas lygiaverte kaina už Adomą; **"Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė sa-**

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"	
1Petro 1:12 [J.J.S.]	
I Dalis 1996,	LIEPA-RUGSEJIS
(m.e. 1996 - nuo Adomo 6124)	
Nr. 3.	
TURINYS	
Didžioji Suderinimo Auka	34
Pilno vaizdo beieškant	36
Nuo prarasto Rojaus iki sugrąžinto Rojaus	37
Kristus nusidėjelių vietoje	37
Abraomas ir Izaokas yra Jėzaus aukos paveikslais ..	39
Dievo Sandoros patvirtintos priesaika	40
Sutvirtinkime savajį išrinkimą	41
Mes nesitikime dabar atversti pasaulio	42
Kaip Dievas renka	42
Kaip tapti kandidatu rinkimuose	42
Kas trukdo būti išrinktam	43
Dovydo psalmės 116:12-14 apmāstymai	44
Atsakymai į klausimus	45
Krikščionys ir politika	45
Ar žmonių embrionai jau yra sielomis?	47
"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSU DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBETOJO KRISTAUS JÉZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.]	

ve atperkamaja kaina (gr. anti-lutron^{1*} - lygiavertė kaina) **už visus** (už Adomą ir visą jo ainiją, kuri nuodėmės metu buvo tame - "jo strēnose") **dalykas paliudytas savu laiku**" (kai kurie šį paliudijimą girdi šiame gyvenime, todėl yra išbandomi ar verti gyvenimo, kiti gi negirdi to liudijimo šiame gyvenime, todėl išgirs jį Tūkstantmetiniame amžiuje, kai Dievo pažinimu bus pripildyta visa žemė, panašiai kaip jūra vandenimis (Iz 11:9) - 1Tim 1:5,6 [A.J.]). "**Kadangi per žmogų radosi mirtis, tai ir per žmogų mirusiuju prisikėlimas**" (1 Kor 15:21 [A.J.]).

Yra ir tokį, kurie nors tikina, kad tiki Dievo Žodžiui, tačiau prieštarauja, kad "**Jis patyrė mirtį už kiekvieną**" (Žyd 2:9 [A.J.]). Mano, kad Jėzus patyrė mirtį tik palyginti už nedaugelį ir tik už tuos, kuriems šiame gyvenime pavyko išgirsti apie Jį, kurie gailėjosi dėl nuodėmių, priėmė ir laikėsi Jo kaip savo Gelbėtojo. Jie mano, kad didesnė dauguma žmonių, milijonai, kurie gyveno ir mirė viso to nežinodami iki laiko, kol "**Jėzaus kraujas**" atidarė "**naują ir gyvą kelią**" pašlovintą Jo kūnų (Žyd 10:19-20), ir iškėlė "**švieson gyvenimą bei nepragaištamumą per Evangeliją**" (2 Tim 1:10 [A.J.]), taip pat milijardai, kurie gyveno ir mirė nuo senų laikų ir niekad negirdėjo apie Jėzų, neturėjo išgelbstinčio šio vienintelio vardo pažinimo, "**nes po dangumi nėra žmonių tarpe duoto kito vardo, per kurį mes turėtume būti išgelbēti**" (Apd 4:12 [A.J.]). Mano, kad jie visi yra žuvę amžiams, o tai milijardai metų ir net milijardai amžių, padaugintų iš milijardo, niekuomet jiems neužsibaigiančių amžinų neapsakomų kančių!

Šie tikintieji tinkamai neįvertina Biblijos paliudijimo, kad "**Dievas yra meilė**" ir "**Jo gailestingumas amžinas**" (1Jn 4:8; Ps 106:1 [K.B.]). Jie mano, kad Dievas, kuris mums liepia mylėti mūsų priešus, (Lk 6:27,35,36), pats to nedaro, ko moko kitus, bet amžinai kankina savo priešus. Tačiau Bibliai aiškiai paliudija:

Verlojo pastabos

^{1*} - ἀντίλυτρον [antilutron] - išpirkimas, atpirkimas, atmokėjimas (1Tim 2:6); λύτρον [lutron] - išpirkimas, atpirkimas, atmokėjimas (Mt 20:28; Mk 10:45). Žodis ἀντίλυτρον [antilutron] reikštų lygiavertę atmokėjimo kainą. Tobulo žmogaus Kristaus Jėzaus gyvybę už tobulo žmogaus Adomo gyvybę (1Kor 15:21).

"**Viešpats visus Jį mylinčius saugo, bet nedorėlius sunaikins**"; "**Nes dar trumpa valandėlė, ir nebeliks nedorėlio; kai žvalgyties, kur jis buvo, jo nebebus**"; "**Nusikalčeliai bus sunaikinti, nedorėlių galas - prazūtis**" (Ps 145:20; 37:10,38 [K.B.]). Tai reiškia pilną ir visišką sunaikinimą - antrają mirtį, simboliškai išreikštą ugnies ežeru (Apr 20:14; 21:8).

Taip pat atrodo, jog daugelis abejoja, "**kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes pagal Raštus**", bei "**atidavė Savo sielą mirčiai ir buvo priskirtas prie nusikaltėlių**" (1Kor 15:3; Iz 53:12 [K.B.]). Jie mano, kad Jis savo mirtį tik vaizdavo, atliko lyg tragikomediją, tačiau iš tikrujų Jis nemirė, ir kad trijų dienų laikotarpyje, prieš prisikėlimą, nebuvo miręs, bet buvo gyvas ir sąmoningas kartu su vienu piktdariu rojuje ar kitoje kokioje nors vietoje, o trečią dieną iš tikrujų nebuvo prikeltas iš mirties, kaip apie tai liudija Šventasis Raštas (Rom 6:4; 8:11) (Aiškiau aprašomas Jėzaus kreipinys nuo kryžiaus į piktdarą brošiūrėlėje "Piktadariai rojuje"). Tie, kurie ginčiasi, jog "**Kristus numirė už mus, tuo laiku dar bedievius**", (Rom 5:6 [A.J.]), atmata atpirkimą (lygiavertę kainą) kaip suderinimo pagrindą, ir taip visus žmones palieka beviltiškoje padėtyje.

Yra daug tokį, kurie mano esą krikščionis, bet neprisipažsta, jog tiki į Jėzaus Kristaus pralietą kraują, kaip turintį kokią nors suderinimo vertę už mūsų nuodėmes. Daugelis jų, ypač tarp "modernistų", neigia Jėzaus egzistavimą dar prieš užgimstant, taip pat užgimimą iš Mergelės, o Jo mirtį praktiskai priskiria tai pačiai rūšiai, kaip ir kiekvieno kito žymaus žmogaus.

Evoluicijos pasekėjai netiki, kad Adomas buvo sukurtas tobula žmogiška esybe pagal Dievo "**atvaizdą ir panašumą**" (Pr 1:26 [K.B.]), ir kad dėl nuodėmės buvo pasmerktas mirčiai. Jie mano, kad žmonių giminė išsvystė iš žemesnių gyvūnų ir pastoviai tebesivysto, dėl to jiems nereikia jokio gelbėtojo gelbėjimui iš puolusio stovio. Tuo būdu iš tikrujų neigia Jėzaus Krauso nuopelnus.

Mokslininkai iš krikščionių tarpo (kurių mokslas nepagrįstas nei krikščioniškai, nei moksliskai) tvirtina, kad Dievas - ne asmeny-

bé, o vien tik "visuotino gérío" principas, o Jézus išgelbsti mus vien savo geru pavyzdžiu ir moraliu mokymu, o Jo pralietas Kraujas neturi jokios suderinimo vertės, ir kad miūtis apie Jo Kraujo suderinimo galia yra juokinga ir atstumianti.

Daug kitų, taip vadinamų krikščionių, kaip pvz. "Naujo Mąstymo", "Vienvės" ir t.t. panašiai prieštarauja Kristaus pralieto Kraujo suderinimo nuopelnams.

PILNO VAIZDO BEIEŠKANT

Nuoširdus ir tikras krikščionis, kuris trokšta būti "pašventintas Tiesa" (Jn 17:17,19 [K.B.]) atitinkamai atkreips dėmesį į Dievo Žodį. Ne rankios šen bei ten eilučių, kurias galima būtų pritaikyti anksčiau nusistovėjusiai jo nuomonei, taip atmetant kitas eilutes, kurios prieštarauja arba net sugriauna jo pamėgtą nuomonę ar klaidingą išpažinimą. Taip pat nepasitenkins keliomis prabėgom surastomis eilutėmis iš Šventojo Rašto ar žmogiškos vaizduotės padariniais, įsitikinęs vos apie keletą dalykų, o apie visumą spėliodamas. Taip negalima matyti viso vaizdo.

Tą galime iliustruoti jungiamomis kaladėlėmis. Kas nors bando sujungti keletą figūrėlių ir gauna, kaip jam atrodo, arklio galvą. Tuo būdu daro greitą išvadą, kad viską sujungus bus viso arklio vaizdas. Gi kas nors kitas gali sudėlioti ir sujungti kitas figūrėles ir kaip jam atrodo gaunasi mulo uodega, daro greitą išvadą, kad viską sujungus bus mulo vaizdas. Tačiau dar kitas, nepatenkintas daliniu ir nepilnu vaizdu su vaizduotės priemaiša ir greitomis išvadomis, atidžiai dėlioja, pritaikydamas vietą kiekvienai detalei ir štai gauna zebro vaizdą!

Dažniausiai taip būna ir krikščionių tarpe. Yra labai daug skirtingų tikėjimo išpažinimų, kuriuos paveldėjome iš viduramžio laikų, kurių kiekvienas nors dalinai remiasi tam tikromis Šventojo Rašto eilutėmis, tačiau sumaišytomis su daugybe vaizduočių ir klastočių. Vieini ypatingai pabrėžia vienas Biblijos eilutes, likusias atmesdami, kiti remiasi kitomis Šventojo Rašto eilutėmis, praleisdami tas, kurios jiems netinka, o savo išvada prieštarauja kitoms! Todėl nei viena jų nesudaro pilno vaizdo.

Mums tai primena tam tikrą literatūrinį vaizdelį. Vienas žmogus nuvažiavo į Angliją ir skaito paskaitą, iliustruotą skaidrėmis, apie Amerikos pakrantę, Atlantą. Ekrane parodomi gražių salelių vaizdai, kalnų viršūnės, nesuskaitomi užutékiai, dideli plotai eglynų ir beržynų, gražių obelų sodai, omarų gaudynės pin-tinėmis ir t.t. Staiga kas nors iš salės atsistoja ir sako: "Šis žmogus yra apgavikas. Visos tos nuotraukos ir tvirtinimai yra melagingi. Gimiau Amerikoje, Atlanto pakrantėje ir niekada nemačiau tokį vaizdų. Jeigu rytoj vakare ateisite, parodysiu jums Atlanto pakrantę tokią, kokia iš tikrujų yra, aš pats tai nufotografavau".

Abu vyrai susiginčijo vos ne iki grumtynių, o žiūrovai negalėjo suprasti, kuris teisus, todėl iš naujo atėjo kitą vakarą. Vyras kreipėsi į žiūrovus ir rodė ekrane ilgus vandenyno pakraščius, smėlio pliažus, nesuskaičiuojamus užutékiai, tropinius ir subtropinius medžius, vaisių ir daržovių plantacijas, krevečių gaudymą, aligatorius ir t.t.. Tada jo priešininkas pavadino jį apgaviku! Tačiau abu sako tiesą ir abu klysta. Abu sako tiesą, bet ne iki galio. Pirmasis parodė Atlanto pakrantę aukščiau į šiaurę, pietų link iki Hetteros prieplaukos, o kitas nuo Hetteros prieplaukos toliau į pietus Jukatano link.

Panašiai atsitinka ir su krikščionimis: Kai kurie Biblioje pastebi mokinimą apie "išrinkimą" ir nebenori pastebeti mokinimo apie "laisvą valią", kiti Biblioje pastebi mokinimą apie "laisvą valią", bet nepastebi mokinimo apie "išrinkimą". Abi pusės yra teisios apie sakomas Tiesas iš Dievo Žodžio, tačiau kiekviena iš jų klysta, kai priešiniauja Tiesai, kurią pastebėjo kita pusė. Nei viena nepaaiškina Tiesos iki galio, ką privalėtų padaryti. Kad gauti pilną vaizdą, reikia viską sudėlioti savo vieton, nes viskas Dievo Plane yra tampriai susiję, kaip išrinkimas taip ir laisvoji valia.

Taip ir apie Dievo Karalystę. Vieni supranta, kad yra Dangiškoji Karalystė, bet prieštarauja, jog yra ir Žemiška. Kiti supranta pagal Šventąjį Raštą, kad turi būti Žemiška Karalystė (pvz. Ps 37:9,22,29; 115:16; Dan 7:13,14, 18,22,27; Apr 5:9,10; 11:15), tačiau jie tiesiog nepastebi, kad kai kurie išrinktieji turės amžiną apdovanojimą Dangiškoje Ka-

ralystėje (skaityti pvz. Jn 14:1-3; Žyd 10:34; 1 Pt 1:4). Abi pusės yra teisios, skelbiant Tiesas iš Dievo Žodžio, o tačiau kiekviena iš jų klysta, priešginiaudami Tiesai, kurią pastebėjo kita pusė. Nei viena neskelbia Tiesos iki gallo, o privalėtų tai daryti, kad gautųsi pilnas vaizdas.

Jeigu dabar kalbėsime apie Kristaus sudeinimo Auką, daugelis krikščionių pastebi, kad Jis yra mūsų Vyriausiuoju Kunigu, kuris “**įžengė... į patį dangą, kad dabar pasirodytų už mus Dievo akivaizdoje**” “**ir yra Dievo dešinėje, ir užtaria mus**” (Žyd 3:1; 4:14,15; 9:24; Rom 8:27,34 [K.B.]), tačiau daug yra tokią, kurie supranta, kad “**Jis yra permaldavimas** (gr. hilasmós^{2*} - pakankamai atlyginęs) **už mūsų nuodėmes** (Bažnyčios), **ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio**” (1Jn 2:2 [K.B.]). Todėl visi iš Adomo ainijos gaus pilną, pakankamą galimybę išsigelbėti - arba dabar, arba po prisikėlimo, būsimajame amžiuje. Kiek yra tokią, kurie pastebi ši pilną išgelbėjimo vaizdą?

O kiek supranta, kad Evangelijos amžius yra Bažnyčios teismo diena? Kad nuo pat Evangelijos amžiaus pradžios buvo tas laikas, apie kurį Apaštalas Petras priminė: “**Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo namų;**”? (1 Pt 4:17 [K.B.]). Kas supranta, kad be šio teismo Dievas dar “**nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį**” - Tūkstantmetinę teismo dieną, kurios metu “**pasaulio gyventojai pasimoko teisumo**”? (Apd 17:31; 2 Pt 3:7,8; Iz 26:9 [K.B.]). Kiek žmonių įvertina pilną Dievo amžių Planą ir supranta Jo suitektas maloninges galimybes visai žmonijai, kiekvienam “**kas nori**”? (Apr 22:17).

NUO PRARASTO ROJAUS IKI SUGRĀŽINTO ROJAUS

Dievas nebuvo taip numatęs, kad Biblijoje iš eilės, kuriame nors viename paveiksle, smulkiai parodytų didingą išgelbėjimo Planą, bet vis pratęsė kituose paveiksluose. Todėl, jeigu norime turėti pilną vaizdą, turime paimti visus paveikslus ir sudėlioti į jiems skirtas vie-

tas. Toks Dievo ketinimas apima viską nuo prarasto Rojaus Edene (apie kurį rašoma Pradžios knygoje) iki sugrāžinto Rojaus (kuris pavaizduotas Apreiškimo paskutiniuose skyriuose), tuomet sakys: ‘**Dikynės kraštas tapo Edeno sodu**’ (Ez 36:35 [K.B.]). Kada “**Jis teis daugelių tautų, sudraus toli esančias galingas tautas**. Tada jos perkals savo kardus į noragus ir ietis į pjautuvus. Tauta nebekels kardo prieš tautą ir jie nebesimokys kariauti. Kiekvienas saugiai sėdės po savo vynmedžiu ir savo figmedžiu (nes ten nebus taip vadinamų ponų ir tai yra pažadas Žemiškos Karalystės, ne Dangiškos, nes dvininės esybės nesėdi po figmedžiais), **niekieno negasdinami, nes Kareivijų Viešpats taip kalbėjo**” (Mch 4:3,4 [K.B.]).

“**Štai Dievo buveinė** (t.y. Kristus, Apr. 5:9, 10) **tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, ir pats Dievas, jų Dievas, bus su jais. Jis nušluostys kiekvienu ašarą nuo jų akių**” (tai Tūkstantmetinės teismo dienos laiku - “**atgaivinimo laikai**” (Apd 3:19-21 [A.J.])); “**nebebus daugiau mirties, nei liūdesio, nei dejonės, nei skausmo daugiau nebebus, nes kas buvo pirmiau - praėjo**” (Apr 21:3,4 [K.B.]). Aišku tai negalima taikyti esantiems danguje, nes ašarų danguje nėra.

Tačiau laikas tarp prarasto Rojaus ir sugrāžinto Rojaus yra ilgas. Tuo laiku vykdomas didingas Dievo Planas - Bažnyčios ir pasaulio atpirkimasis. “**Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad Kristus mirė už mus, kai tebebuvome nusidėjeliai**”. “**Nes Dievas taip pamilo pasaulį** (ne tik Bažnyčią, bet ir visą žmoniją), jog **atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, neprazūtų, bet turėtų amžinajį gyvenimą**” (Rom 5:8; Jn 3:16 [K.B.]).

KRISTUS NUSIDĖJELIU VIETOJE

“**Nes ir Kristus kartą numirė už nuodėmes, Teesusis už neteisiuosius, kad Jis mus atvestų pas Dievą, būdamas, tiesa, numarintas kūnu** (kaip žmogiška esybė), **bet gyvas padarytas dvasia**” (prikeltas dvasine esybe 1Pt 3:18 [A.J.]). Kai kurie prieštarauja, kad Kristaus auka yra vietoje nusidėjelio,

^{2*} - ἵλασμός [hilasmós] - permaldavimas, permaldavimo būdas (1Jn 4:10).

manydami, jog vien tai, kad Dievas reikalauja atpirkimo (lygiavertės kainos) už Adomą ir jo ainiją, nes nuodėmės metu visa žmonija buvo tame „jo strėnose“, ir jeigu žmonija kada nors turi būti išlaisvinta nuo bausmės už nuodėmes - tai yra mirties, tai tuomet yra pažeidžiamas teisingumas. Tuo tarpu yra atvirkščiai. Nes Dievo „akys tyros, jos negali matyti pikto, negali žiūrėti į neteisybę“ (Hab 1:13 [K.B.]). Jo teisingumas reikalavo nepaklusniams sūnui Adomui mirties, nes Dievas negali apdovanoti pačios nuodėmės ar nusidėjelių amžinu gyvenimu, todėl Adomui aiškiai pasakė, kad nuodėmės pasekmė bus mirtis (ne amžinas gyvenimas kančiose), nes „atpildas už nuodėmę - mirtis“ (Iš 2:17; Rom 6:23 [K.B.]).

Jeigu Dievas pažeistų savo paties teisingumo principą ir pasakytų nepaklusniams Adomui, kad Jis pakeitė savo nusistatymą ir kad Adomui neberekės mirti už savo nuodėmę, tuomet kokį pasitikėjimą galėtume turėti Dievo Žodžiu? Jo teisingumas turi būti nepažeistas, nes „savęs užsiginti Jis juk negali“ (2Tim 2:13 [A.J.]). „Teisingumas ir teisė yra Tavo sosto pastovas; malonė ir ištikimybė eina Tavo priešakyje“ (Ps 89:14 [A.J.]). Adomui buvo paskelbtas teisingas nuosprendis, ir toks liktu amžiams, jeigu nebūtų atsiradęs Atpirkėjas, kuris pakeistų Adomą, ir būtų pasiruošęs mirti už jį.

Kadangi visa Adomo ainija yra kilusi iš nešvaraus šaltinio, todėl iš Adomo nepaveldėjo tobulos gyvybės, bet paveldėjo jo mirties nuosprendį (Rom 5:12,19), o esant po mirties nuosprendžiu, „nė vienas žmogus negali išpirkti savo brolio (Adomo ar kurio nors iš jo ainijos, pasmerkto už nuodėmes ir net negali atsilyginti Dievo teisingumui už save), nė Dievui duoti išpirką už jį (Patenkinant Dievo teisingumą Ps 49:7 [K.B.]). Nes puolusioje Adomo ainijoje „nėra teisaus, nėra nei vieno“ (Rom 3:10 [K.B.]).

Kaip tuomet Dievas nepažeisdamas savo teisingumo išvis galėjo atpirkti žmonių ainiją, kuri suklydo nuodėmėje ir patyrė baisias pasekmes? Kokiu būdu Dievas galėjo išgelbėti ją nuo mirties ir iš naujo atvesti iki pilnos harmonijos su savimi? Ar Jis, būdamas Nemirtin-

gasis - pats iš savęs esantis - Dievas Jahvė, ga- lėjoapti žmogiška esybe, kokia buvo Adomas prieš nusidėdamas, ir mirti už jį kaip atpirkimo kaina? Žinoma ne! Tačiau Jis aukojo žmonijai dar didesnę auką, nes siuntė Savo vienigimį Sūnų, kuris yra „**pirmiau už visa, kas sukurta, gimusysis**“ (Kol 1:15 [A.J.]), „**Dievo kūrybos pradžia**“ (Apr 3:14 [A.J.]) - Savo vienigimį Sūnų, kad mirtų už Adomą ir jo pasmerktą ainiją.

Todėl Jėzus laisvanoriškai paliko garbę, kurią turėjo pas Tėvą pirma negu atsirado pasaulis (Jn 1:1,2; 17:5,24 [K.B.]), nors buvo turtinges, tačiau dėl mūsų tapo vargšu, kad mes Jo neturtu praturtėtume (2 Kor 8:9). Jis priėmė ne angelų prigimtį (Žyd 2:9,16 [K.B.]), kuri būtų šiek tiek aukštesnė negu reikėjo atpirkimui (nelygiavertė), bet Jis „**tapo kūnu**“ (Jn 1:14 [K.B.]), „**tapo tarnu ir panašus į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusižemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties**“ (Fil 2:7,8 [K.B.]), „**Jis atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visų nedorybių**“ (Tit 2:14 [K.B.]). „**Jame turime atpirkimą per Jo kraują ir nuodėmių atleidimą pagal turtus Jo malonės..., kadaise buvusieji toli, per Kristaus kraują tapote artimi**“ (Ef 1:7; 2:13 [K.B.]), „**Jame mes turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą**“ (Kol 1:14 [A.J.]).

Tuo būdu Dievas savo didelėje meilėje užtikrino lygiavertę atpirkimo kainą už tobulą žmogų Adomą (kuris dėl nepaklusnumo prarado savo tobulą gyvybę), duodamas tobulą žmogų Kristų Jėzų, „**kuris atidavė save atperkamaja kaina už visus**“ (1Tim 2:5,6 [A.J.]), „**kad būtų paliudytas reikiamu metu**“ (1Tim 2:6 [K.B.]), nes „**Žmogaus Sūnus atėjo gelbēti kas buvo pražuvę**“ (Mt 18:11 [K.B.]). O kas pražuvo? Ar Adomas neteko sau ir savo ainijai vietas danguje? Jis neteko žmogiškos tobulos gyvybės ir tobulo Edeno stovio žemėje. Būtent dėl to Jėzus ir atėjo, kad savo didžia Suderinimo Auką, grąžintų žmonijai, ką prarado Adomas - Edeno stovį žemėje ir žmogišką tobulą gyvybę. Savo Bažnyčiai, savo ištikimiems pasekėjams pažadėjo sugrįžęs antrajame atėjime pasiimti juos pas save, kad būtų ten, kur Jis yra (tai yra

danguje) - Jono 14:1-3. Tačiau, bendrai imant, žmonijai niekada nežadėjo dangiškų namų. Pagal Šventajį Raštą jos amžinu namu bus žemė. „**Jis ne veltui ją sutvėrė; Jis padarė ją, kad būtų gyvenama: Aš Viešpats ir nėra kito**“ (Iz 45:18 [J.J.S.]).

Dievas nepasielgė neteisingai ir su Savo viengimiu Sūnumi, padarydamas Jį tobula žmogiška esybe, „**kad Dievo malone Jis patirtų mirtį už kiekvieną**“ (Žyd 2:9 [A.J.]), nes tame nebuvo jokios prievertos. Jėzus sudžiaugsmu vykdė Tėvo valią taip, kaip apie Jį parašyta pranašystėje: „**Vykdyti Tavo valią, mano Dieve, Aš mēgau, ir Tavo Įstatymas yra giliai mano viduje**“ (Ps 40:8 [A.J.]). Savo gyvybę Jis padėjo laisvanoriškai, apie tai pats paaiškino: „**Kaip mane pažiusta Tėvas, taip ir Aš pažiustu Tėvą ir už avis guldaus savo gyvybę... Todėl Tėvas myli mane, kad Aš guldaus savo gyvybę, jog ir vėl ją pasiimčiau**“ („vėl ją gaučiau“ prisikėlimė pagal Dievo pažadą ir Jo galiaj). Niekas neatima jos iš manęs, bet Aš pats ją atiduodu“ (Jn 10:15,17,18 [K.B.]).

ABRAOMAS IR IZAOKAS YRA JÉZAUS AUKOS PAVEIKSLAIS

Didžioji Suderinimo Auka gražiai iliustruota Abraomo istorijoje, kurioje jis aukojo savo sūnų Izaoką (Pr 22:1-18). Šioje istorijoje Abraomas simbolizuoją Dangiškajį Tėvą (Rom 4:17 [A.J.]), ypač Jo didžiąjį meilę. Jo sūnus Izaokas, kuriame buvo visi pažadai (Pr 17:19,21; 21:12), simbolizavo Kristų (Gal 3:16 [A.J.]). Izaokas buvo paaukotas Abraomo mintyse ir širdyje dar prieš prasidedant kelionei į aukos kalną. Taip ir Jėzus, nužudytais Avinėlis be kliaudos ir dėmės „**buvo numatytas dar prieš pasaulio sutvėrimą**“ (1Pt 1:19,20 [K.B.]; Jn 1:14,29; Apr 13:8 [K.B.]) Dangiškojo Tėvo širdyje ir Jo išgelbėjimo Planė (Jn 1:14,29 [K.B.]).

Kaip Abraomas keliavo ilgą ir skausmingą kelionę, trečioje dienoje pakėlė akis ir pamatė tą vietą iš toli, kur turėjo būti paaukotas Izaokas (4 eil.), taip praėjo daugybė amžių nuo nuopolio Edeno sode, tai yra, tik trečioje Tūkstantmetinėje dienoje, Dievas leido suprasti Atpirkimą (2Pt 3:8). (Dievas nėra bejaus-

mis, bet patiria skausmą kartu su visais (Iz 63:9; Zch 2:8; Ts 10:16 [K.B.])). Tuo metu Jis priėjo prie to etapo, kai reikėjo apreikšti numatytą Išgelbėjimo Planą, nes per Įstatymo aukas ir kitokiu būdu parodė, kad artėja didžiosios Suderinimo Aukos laikas, nukryžiavimas Jo brangiausiojo ir mylimo Sūnaus, nors tas laikas buvo dar toli.

Atrodo, kad Izaokas kelionės metu nesuvokė, jog tai jis turi būti ta auka, ir net tuomet, kai paklausė, jam nebuvo pasakyta apie artėjančią aukos laiką, bet tik tada, kai atėjo į aukos vietą (7-9 eil.). Lygiai taip pat ir Jėzus, būdamas danguje, nesuprato pilnai Suderinimo Aukos reikšmės, kokia buvo reikalinga žmonijai atpirkti. Kuomet Jėzus tapo žmogumi ir turėjo dyliką metų, Jis sėmėsi informacijos tuo klausimu (Lk 2:46). Tačiau tik po Krikšto Jordano upėje „**Jam atsivérė dangus**“ (aukštesni dalykai). Viešpaties dvasia buvo ant Jo: „**dvasia išminties ir supratimo, dvasia patarimo ir galybės, dvasia pažinimo ir Viešpaties baimės**“ (Mt 3:16; Iz 11:2-3 [K.B.]). Šis „pažinimas ir supratimas“ kuri gavo, Jam padėjo greitai ir sekmingai atremti gerai apgalvotus šėtono gundymus, Jo teisingame Aukos kelyje. Siame Aukos kelyje Jėzus aiškiai matė Tėvo valią (Mt 4:1-11). Kaip gražiai Jézaus pasiruošimas Aukai už žmoniją parodytas Izaoko pasiruošime, kuris, be pašipriešinimo savo senam tėvui, leidosi surišamas ir padedamas ant aukuro (9 eil.).

Dviems jaunikaičiams nebuvo leista eiti pilno aukos kelio. Jiems buvo pasakyta, kad palauktų tam tikrame atstume kartu su asilu (3,5 eil.). Tie jaunikaičiai atitinkamai simbolizuoja dvi klases - pranašus ir angelus, apie kuriuos rašo Apaštalas Petras: „**Apie tą išgelbėjimą teiravosi ir kruopščiai tyrinėjo pranašai... t.y. ...apie Kristui skirtuosius kentėjimus ir po jų einančius išaukštinimus... į tuos dalykus angelai geidžia pažiūrėti**“ (1Pt 1:10-12 [A.J.]). Prieš Jézaus mirtį ant kryžiaus, tik Tėvas ir Sūnus pilnai suprato šį dalyką (Mt 11:27; Jn 16:12-15). Taip kaip Abraomas žadėjo sugržti pas tuos du jaunuolius (5 eil.), taip ir Dievas su Jėzumi atitinkamu laiku su gausiom palaimom ateina pas pranašus ir angelus (Ef 1:10; Kol 1:19,20 [K.B.]).

AVINAS ĮSTRIGĘS RAGAIS KRŪMOKŠNIUOSE

Avinas, kurį Abraomas aukojo "savo sūnaus vietoje" (13 eil.), simbolizuoją tobulą Jézaus gyvybę, duotą atpirkimui, (kaip lygiaverę kainą) už Adomą ir visą žmonių ainiją, kuri buvo "jo strėnose" kada anas nusidėjo. Avinėlis buvo papjautas, ir nebeatsikélė nuo aukuro, tačiau Izaokas atsikélė nuo aukuro. Taip ir Jézus buvo numarintas, kaip žmogiška esybė, bet prikeltas buvo nebe kaip žmogus, bet kaip dvasinė esybė (1Pt 3:18 [A.J.]). Jézus, kaip Naujasis Kūrinys, buvo pradėtas iš Šventosios Dvasios Krikšto metu Jordano upėje. Jis tapo "pirmgimis tarp daugelio brolių", tai yra tarp "pirmgimių bažnyčios" (Žyd 12:23; Rom 8:29 [K.B.]). "Kristus yra prikeltas iš numirusiųjų - pirmasis iš užmigusiųjų" (1Kor 15:20 [K.B.]). "Jis pradžia, pirmgimis iš mirusiųjų" (Kol 1:18 [K.B.]). Jézaus kūnas, arba Jis kaip žmogus, buvo paaukotas už pasaulio gyvybę (Lk 22:19; Jn 6:51 [K.B.]). Jézus savo kūną neskolino tik trims dienoms, o po to vėl pasiémė.

Jézus buvo ištikimas iki mirties, "Jis nusizemino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties. Todėl Dievas Jį labai išaukštino ir suteikė Jam vardą aukščiau visų kitų vardų" (Fil 2:8,9 [K.B.]). "Kad Jézaus vardu lenktysi kiekvienas kelis - tū, kurie yra danguje ir žemėje, ir po žeme, ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Jézus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo garbei" (Fil 2:10,11 [A.J.]). Tie, kurie "po žeme" - tai reiškia miegančius kapuose (Jn 5:28,29; Apr 20:12,13 [K.B.]). Simbolikoje pagal Abraomo istoriją Jézaus kūnas buvo parodytas tuo avinu, įstrigusiu krūmokšniuose, tačiau nuo aukuro atsikélė Izaokas, bet ne avinas. Atkreipkime dėmesį į Apaštalą Povilo paaiškinimą: Abraomas "ryžosi atnašauti viengimį sūnų; jis, kuris buvo gavęs pažadus, kuriam buvo pasakyta: "Per Izaoką bus tau (pašaukti) atsekami palikuonys", samprotaudamas, kad Dievas pajégia (ivykdyti Savo pažadus) prikelti ir iš mirusiųjų; todėl jis atgavo jį pavaizdu" ("Kristaus prisiekimo pavaizdu" Žyd 11:17-19 [A.J.]).

Kokią puikią simboliką turime šiame aprašyme (Pr 22) apie didžią Dievo ir Jézaus mei-

lę ivykdomant ir užtikrinant tos didžios Suderinių Aukos atpirkimo kainą, kad atmokėti Dievo teisingumui už Adomą ir jo ainiją. Kaip tiksliai "Abraomas pavadino tą (aukos) vietą: Jehovah - jireh (יהָיְה־יְהוָה - Jahvė numatė (mato)). "Ir šiandien dar sakoma: "Ant Kalno, kur Viešpats mato" (numatė, Ps 22:14 [K.B.]).

DIEVO SANDOROS PATVIRTINTOS PRIESAIIKA

Tokiu būdu Dievas, išmėginęs Abraomą, sudarė su juo Sandorą, kurią patvirtino priesaičia (16-18 eil.). Jis žada laiminti jį ir padauginti jo palikuonis kaip dangaus žvaigždes (čia parodoma dvasinė ateinančios Karalystės dalis - "Mažoji Kaimenė" ir "Didelė minia" (Lk 12:32; Apr 7:9-17 [A.J.]), ir kaip smiltis, esančias jūros krante (čia parodoma žemiška Karalystės dalis - pagrindiniai Senieji ir Jaunieji Vertieji (Jl 2:28; Ps 45:16; Iz 32:1). Dievas pažadėjo Abraomui, kad jo palikuonys laimės tą tikėjimo kovą prieš savo priešus (1Jn 5:4) ir kad per šiuos Vertuosius bus palaimintos visos žemės tautos.

Apaštalas Povilas paaiškina: "Kai Dievas davė Abraomui pažadą, neturėdamas kuo aukštesniu prisiekti, prisiekė savimi, sakydamas: "Iš tiesų, Aš laiminte palaiminsiu tave, daugintė padauginsiu tave... Ir Abraomas kantriai laukdamas gavo, kas buvo pažadėta. Žmonės prisiekia aukštesniais dalykais ("tuo, kuris yra didesnis" [A.J.]), ir kiekvieno ginčo pabaigoje patvirtinimui imasi priesaikos. Todėl Dievas, norėdamas stipriau pabrėžti pažado paveldėtojams Savo valiös nekintamumą, pridėjo priesaiką. Kad du nekintami dalykai (Jorūžtingas paliudijimas, kuris dar paremtas priesaika), kuriuose neįmanoma, kad Dievas meluotų, tvirtai guodžia mus, atradusius prieglobstį mums skirtoje viltyje" (Žyd 6:13-18 [K.B.]). Ši Abraomo Sandora yra santrauka Didžiojo Dievo Plano, skirto išrinktujų ir neišrinktujų - tai yra pasaulio išgelbėjimui. Abraomo Sandora yra Evangelija. "Ir Raštas, numatydamas, kad Dievas tikėjimu (ne ignoravimu) išteisins pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui Evangeliją

(“džiaugsmą, kuris bus visai tautai” Lk 2:10 [K.B.]): “Tavyje bus palaimintos visos tautos” (Gal 3:8 [K.B.]). Dievas “trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbėti (nuo Adomo mirties, netikėjimo bei apakimo), ir pasiekštų tiesos pažinimą” (Tūkstantmetinės dienos, pasaulio Teismo dienos laiku); Tuomet “kaip vanduo pripildo jūrą, taip žemė bus pilna Viešpaties pažinimo” (1Tim 2:4; Iz 11:9 [K.B.]).

Mūsų straipsnio pradžioje cituota eilutė kalba apie simboliką. Įstatyme Vyriausiasis kungas naudojo jaučių ir ožių kraują Suderinimo Dienoje: “Taip bus apvalyta Švenčiausioji nuo izraelitų nešvarumo, jų nusikaltimų ir visų nuodėmių... dėl savęs, savo šeimos ir viso Izraelio” (Kun 16:14-17 [K.B.]). Remiantis šiomis Suderinimo Dienos aukomis buvo paruošti “žalos karvės” pelenai nešvariųjų apšlakstymui (Sk 19:1-22), bet “juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes” (Žyd 10:1-4 [K.B.]), o tačiau “beveik viskas pagal įstatymą apvaloma krauju ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo” (Žyd 9:22 [K.B.]).

Jeigu simbolikoje, kuri nurodo didžiąją Jėzusaus Suderinimo Auką, gyvulėliai buvo nau-

dojami kūnų apvalymui, “tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus (kuris “apvalo mus nuo visų nuodėmių” - 1Jn 1:7-9 [K.B.]), kuris per Amžinają Dvasią (per kurią buvo pradėtas Jordano upėje, Krikšto metu), paaukojo Save (Savo tobulą žmogišką kūną) kaip auką be dėmės Dievui, (kad atmokėtų Dievo teisingumui už Adomą ir jo ainiją), nuvalys jūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad tarnautumėte gyvajam Dievui (Žyd 9:14 [K.B.]).

Taigi matome, kad esame “grynu apmokėjimu atpirkti” (1Kor 6:20; 7:23 [A.J.]), “brangiuoju krauju Kristaus, to Avinėlio be kliaudos ir dėmės” (1Pt 1:19 [K.B.]). “Dievo Avinėlio, kuris naikina (ne tik Bažnyčios, bet ir) pasaulio nuodėmę!” (Jn 1:29 [K.B.]); 1Jn 2:2 [K.B.]), nes Viešpats pažadėjo: “O Aš, kai būsiu paaukštintas nuo žemės (tapsiu žmonių Atpirkėju), visus trauksiu pas Save” (Jn 12:32 [A.J.]). Todėl vertai galime gerbti ir dėkoti Dievui ir Jėzui už didžiąją Suderinimo Auką, kuri atlygino Dievo teisingumui už mus per Atpirkimą. Tai vienintelė mūsų viltis gauti amžiną gyvenimą. Tebūnie garbė Dievui ir mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui!

L.T.P. 1996 m. Nr. 447; PT 95, 66

SUTVIRTINKIME SAVAJĮ IŠRINKIMĄ

ATRODO prireiks keletos patarimų rinkimus laikui. Aišku, jog pastebime politinę veiklą JAV (rašyta 1992 m.). Mums reikia paaiškinimo už ką turėtume balsuoti, ką remti rinkimuose. Žinome, kad daug pastangų, laiko ir lėšų bus išeikvota, siekiant išrinkti tinkamus kandidatus. Turime gerai ir visapusiškai apsvarstyti rinkimų programas, asmenybes, jų nuostatą į visuomenę ir t.t. Turime atkreipti dėmesį į opozicines partijas ir jų kandidatus, jų nuostatą į visuomenę, jų veiklumą ir silpnumą, o taip pat tarpusavio nesutarimo priežastis.

Turime stengtis, kad išrinkimas tinkamų kandidatų įsirašytų į istoriją, kaip didelis pasisekimas, kurie sudarys naują administraciją, o ji duos žmonėms kiek galima didesnę naują, t.y. geriausią aprūpinimą, mažiausią bedar-

bystę, biudžetą be deficitu, mažus mokesčius arba jų visišką nebuvinimą, kad visi gyventojai saugiai, be infliacijos, be užterštumo, be išlaidų ginklams, kad nebūtų nusikalstamumo, o sveikatos apsauga taikoma visiems. Kas nors pasakys, kad taip negali būti dabartiniame blo-game amžiuje (Gal 1:4). Sutinkame su tuo. To niekada ir nebūs, renkant puolusius žmones. Bet ne apie šiuos rinkimus galvojame. Galvojame apie daug svarbesnius rinkimus, kuomet renka Dievas.

1 Tes 1:4 skaitome: “Žinodami, Dievo numylėtieji broliai, jūsų išrinkimą” ([K.B.]), taigi Dievas vykdo plataus masto rinkimus. Kai kurie iškeliami ir renkami, bet ši darbą šiame Evangelijos amžiaus laikotarpyje (Bažnyčios amžiuje) vykdo Dievas.

MES NESITIKIME DABAR ATVERSTI PASAULIO

Dabartinis amžius neskirtas pasaulio atvertimui. Biblia nurodo, kad pasaulio atvertimas vyks Tūkstantmetiniame valdyme, Kristui tarpininkaujant. Daugelis daro svarbią klaidą, manydami, kad krikščionys šiame gyvenime privalo visus atversti, kad ateityje nebus jokios vilties dabar neišgelbētiems mirusiems. Jeigu šiuo klausimu turite kokių nors abejonių, prašome perskaityti brošiūrėlę: "Ar yra viltis neišgelbētiems mirusiesiems". Joje, remiantis Šventuoju Raštu, įrodoma, kad tokia viltis yra ir neišgelbētiems mirusiems, kurie šiame gyvenime neturėjo jokios tikros galimybės. Dievas, per Kristaus atpirkimo auką užtikrino išsigelbėjimo amžinam gyvenimui pilną galimybę ir ją duos kiekvienam asmeniui iš Adomo ainijos. Tai yra pilna ir tikra Evangelija: "Tai gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbetojo, kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbēti ir pasiekę tiesos pažinimą" (1Tim 2:3, 4; 4:10 [K.B.]).

Vienoje giesmėje giedama: "Jis dabar renka Savo brangakmenius, tuos kurie kartu su Juo karaliaus". Ši mintis yra paremta tekstu - Mal 3:15-18: "Jie bus Mano, - sako Kareivijų Viešpats. - Tą dieną Aš padarysiu juos Savo brangenybėmis. Aš jų gailésiuos, kaip gailisi žmogus savo sūnaus, kuris jam tarnauja" (Mal 3:17 [K.B.]). Brangakmenių yra įvairių rūsių: deimantai, rubinai, safyrai, smaragdai ir t.t., kurie atitinka išrinktuosius, kuriuos Dievas renka Evangelijos amžiaus laiku. Dievas neriboją Savo rinkimo, renkant tik vienos rūšies brangakmenius (plačiau apie brangakmenius prašome skaityti L.T.P.'86 Nr. 369/20).

KAIP DIEVAS RENKA

Tas "brangenybes" Dievas renka ne atsitiktiniu būdu. Jis tai daro atsižvelgdamas į tikėjimą. Jeigu turite stiprų tikėjimą, kaip Abraomas, jeigu jaučiate Evangelijos, kaip magneto, trauką, jeigu esate patraukti prie Dievo ir

dieviškų dalykų ir jeigu nesipriešinate tokiai traukos jėgai, bet nuoširdžiai gailės dėl nuodėmių, Jėzū laikote savo Gelbetoju ir tampate Kristaus mokinį, tuomet esate vienu iš tų išrinktujų, kurie sutvirtino savajį išrinkimą (2Pt 1:10). Beveik kiekvienas savyje turime bent mažą grūdelį tikėjimo, o, kad būtume Dievo išrinkti, priklauso nuo to, ar tam tikėjimo grūdeliui leisime augti ar jį numarinsime. Šis tikėjimas ieško Dievo ir dieviškų dalykų net ir ten, kur prieštaraujama žinojimu ir matymu.

KAIP TAPTI KANDIDATU RINKIMUOSE

Pasaulietiškuose rinkimuose, pavyzdžiu i JAV, kandidatai turi nugalėti daug sunkumų, patirti daug rūpesčių, turėti daug išlaidų, kad būtų įrašyti kandidatais rinkimuose. Tačiau, kad dalyvauti Dievo rinkimuose, palyginant su pasaulietiškais, turime gana lengvą kelią, kad tapti kandidatais. Viską, ką turime padaryti, tai gailėtis dėl nuodėmių, meldžiantis Dievui, ir pasakant Jam, kad nuoširdžiai gailimės dėl mūsų nuodėmių ir meldžiame atleidimo per Kristų. Reikia pripažinti Jėzū savo Gelbetoju ir pasišvesti Dievui, tampant Kristaus mokinį. Tokiu būdu jau tampame kandidatais Dievo rinkimuose.

KRIKŠČIONIŠKA RINKIMŲ KAMPANIJÀ

Kuomet tampame Kristaus mokiniais, prasideda mūsų rinkiminė kampanija, kurios metu jos dalyviams Apaštalas Petras pataria: "Todėl, broliai, dar uoliau stenkite sutvirtinti savajį pašaukimą ir išrinkimą" (2Pt 1:10 [K.B.]). Išrinkimas ne dvejiems, ne ketveriems, šešeriems ar dylikai metų, bet amžinai gyventi Dievo Karalystėje. Daug yra Šventojo Rašto eilucių, nurodančių, jog reikia visapusiškų pastangų, kad sutvirtinti savajį pašaukimą ir išrinkimą. Pasvarstykime vieną pavyzdį, užrašytą Žyd 12:1-4 [K.B.]: "Todėl ir mes tokio didelio debesies liudytojų apsupti, (Senųjų Vertujų, kurių daugelio vardai užrašyti 11 skyriuje) nusimeskime visus ap-

sunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir ištvermingai békime mums pasirkose lenktynėse, žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų. Jis, vietoj sau priderančio džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje. Apsvarstykite, kaip Jis iškentė nuo nusidėjelių tokį priešiškumą, kad nepailstumėte ir nesuglebtumėte savo sielomis. Jums dar neteko priešintis iki kraujų, kovojant su nuodėme". Todėl pasistenkime būti nugalėtojais (šioje rinkiminiuje kampanijoje v.p.).

REIKALAUJAMA PADĒTI KITIEMS RINKIMUOSE

Pasaulietiškuose rinkimuose vieni kandidatai bando nurungti kitus, kad tik jie taptų kandidatais ir būtų išrinktais. Bet ne taip yra Dievo rinkimuose. Kad laimėtume Dievo rinkimuose, turime padėti kitiems tapti kandidatais ir būtų išrinktais. Sena kiniečių patarlė pataria: "Padėk savo broliui irtis į kitą upės krantą, nes taip ir tu nuplauksi". Labai tinkamas patarimas!

KAS TRUGDO BŪTI IŠRINKTAM

Šio blogo amžiaus pasaulietiškuose rinkimuose dažnai išrenkami tokie, kurie praktikuja įvairių formų blogij. Bet ne taip yra Dievo rinkimuose. Apaštalas Povilas (1Kor 6:9-11) nurodo mums keletą dalykų, kurie gali sutrugdyti mūsų išrinkimui: "Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo Karalystės? Neapsigaukite! Nei ištvrkėliai, nei stabmėdžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai, nei vagys, nei gobšiai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo Karalystės. Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti, pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia" (1Kor 6:9-10 [K.B.]). Galime pasikeisti, kad būtume Dievo išrinkti, tačiau turime atmesti tuos dalykus, kurie neleidžia sutvirtinti savojo pašaukimo ir išrinkimo.

DIEVO KANDIDATAI NEGALI "DRABSTYTIS PURVAIS"

Įvairių partijų politikų tarpe yra įsigalėjęs paprotys pulti (atakuoti) vienas kitą, "drabstant purvais", platinant prasimanymus, šmeištus, apkalbant vienas kitą, iškeliant kaltinimus vieni kitiems (kai kada nepagrištus) apie jų blogus darbus. Kartais taip daroma, kai prieš rinkimus jie negali atsakyti į kaltinimus (arba negali duoti išsamaus atsakymo).

Tai sritis, kur galime pritaikyti sau Jėzaus žodžius: "Bet tarp jūsų (Mano mokinių) taip neturi būti" (Mt 20:26 [K.B.]). Neturime siekti "apiplėsti" vienas kito, bet stiprinti, ugdyti. Jeigu žeminsime visus kitus ir tai darysime užsispypyšiai, niekada nebūsime išrinkti Dievo. Apaštalas laiške Efeziečiams 4:31,32 primena: "Tebūna toli nuo jūsų visoks kartėlis, piktumas, rūstybė, riksmai ir keiksmai su visomis piktybėmis. Būkite malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje atleido jums" (Ef 4:31,32 [K.B.]). Turime atmesti blogus charakterio bruožus. Negalime blogai kalbėti apie kitus, išskyrus būtinus atvejus, kai dėl to kas nors gali būti nuskriaustas, jeigu nepraneštume apie tą blogij, bet ir tuomet reikia tik priimti apie tai, "neapjuodinant" jų charakterio bruožų.

STENKIMĖS PATIKTI DIEVUI IR KRISTUI

Kad sutvirtintume savajį pašaukimą ir išrinkimą, pirmiausia turime galvoti ne apie pasaulietišką bendrai priimtą nuomonę, bet apie tai, kaip patikti Dievui ir Kristui. Apaštalas 1 Kor 10:31 [K.B.] primena: "Todėl ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo šlovei. Nepiktinkite nei žydų, nei graikų, nei Dievo Bažnyčios" (surinkimo [A.J.]). Ir jeigu patiksime Dievui ir Kristui, tikrai sutvirtinsime savajį pašaukimą ir išrinkimą.

Naujoji žemės administracija turi būti paruošta (2Pt 3:13). Dievas iš anksto ruošia žemesnio ir aukštesnio rango tarnautojus Tūks-

tantmetinei Kristaus Karalystei didžiajam žmonių atvertimo darbui. Jeigu norime sūtinti savajį pašaukimą ir išrinkimą būti pasiruošusiais tokiai tarnystei, turime praturtęti įvairiausias Dvasios vaisiaus, ir kad jie pasižymėtų gausumu bei aktyvumu. Vienas geriausią būdų tą padaryti, tai parodyti nesavanaudišką meilę kitiems, skelbiant ateinančią Karalystę, tą darbą Dievas Jahvė patikėjo mums. Gyvename tokiu laiku, kai laiko ženklai mums nurodo, jog Dievo Karalystės įkūrimas žemėje jau netoli.

Kai kokia nors politinė partija, pvz. JAV, perspektyvoje numato nustumti valdančiąją

partiją, arba kai ją nustumia, tada džiaugiasi dainuodami: "Ir vėl sugrįžo laimingos dienos", tikėdami, kad ateis didžioji gerovė. Mes žinome ir tikėdami giedame apie ateinančias daug puikesnias "laimingas dienas". Vienoje giesmėje sakoma: "Sveika laimingoji diena, skelbianti mūsų išbandymo pabaigą", po to apsako laiką, kuomet ramybė aukštai iškelis savo skeptrą, kai Edenas sužydės, kai nebebus kapų. Laukiame tų laimingų "atsteigimo laikų" (Apd 3:21 [A.J.]). Būkime uolūs, kad sutvirtintume savajį pašaukimą ir išrinkimą!

L.B.V. 1995 m. Nr. 93 (BS '92, 84)

DOVYDO PSALMĖS 116:12-14 APMASTYMAI

*"Kuo gi Viešpačiui atsilyginsiu už visas Jo geradarystes?
Aš paimsiu išgelbėjimo taurę, Viešpaties vardo šauksiuosi.
Savo ižadus Viešpačiui ištėsēsiu visos tautos
akivaizdoje" [K.B.]*

DÉKINGUMAS yra atgarsio akordu visų kilnių širdžių, nėra puikesnės harmonijos ir įkvėpimo geriemis darbams ir aukštesnių tikslų negu dékingumas už gerus palinkėjimus. Dievas norėtų, kad Jo vaikai, Jo atžvilgiu, savęs atžvilgiu ir kitų atžvilgiu ugdytų visus tikrai kilnius, tobulos moralės bruožus. Todėl būtų puiku, jei mes savo atmintyje išsaugotume visus meilės darbus ir mums parodytą nuoširdumą tam tikrais momentais ir kad pasistengtume atsilyginti dékingumu. Kaip dažnai meilė būna be atgarsio dėl savimylos, kuri sunaikina nuoširdžiausius išročius.

Paprastas žmogiškas nuoširdumas dažnai palenkia mus dékingumo parodymui, kaip daug didesniams dékingumui mus palenkia mūsų Dangiškojo Tė-

vo nesavanaudiškas palankumas! Jam mes esame skolingi mūsų dékingumu už visą gerą kuo džiaugiamės kaip Jam pasišventę vaikai, nes vaikams pasireiškia Jo ypatinga malonė. Kas iš mūsų nepastebėjo nuolatinės ypatingos globos mūsų labui? Prisiminkime, kaip mus ištraukė iš "baisios duobės" - Adomiškos mirties pasmerkimo ir iš "klampaus purvo" - asmeninės nuodėmės, o "pastatė ant uolos - mūsų kojas Kristuje Jėzuje". Tada liovėsi mūsų abejonės, nes Jis mums padėjo pašvesti savo gyvenimą Jam. Savo Tiesa Jis "sutvirtino mūsų žingsnius". Be viso to į mūsų lūpas įdėjo "naujają giesmę" (apie Dievo teisingumą, gailestingumą ir meilę, tai harmonija kiekvienam akorde, "Mozės ir Avinėlio giesmę") "gyrių mūsų Dievui" (Ps 40:2,3 [K.B.]).

Stebuklingai Dievas padeda savo žmonėms, Jis pastoviai rūpinasi jais ir neatsisako nei viename reikale, nes viskas pasitarnauja Jo vakių gerovei. Mažiausiuose ir didžiausiuose gyvenimo reikalauose Dievas neapleidžia, o Jo rūpestį mes visada pastebime.

Ką Dievui Jahvei turėtume atiduoti už Jo visas geradarystes? O ką mes turime, kad atiduotume, ko nesame gavę iš Jo? Niekto. Tačiau Dievo įkvėptas Psalmistas duoda suprasti, kad Jam priimtini būtų šie dalykai:

1. **"Paimsiu išgelbėjimo taurę"**. Taip, kaip tėvai nori iš savo vaikų patirti dėkingumo ir palankumo įrodymus, taip ir Dievas, stebi mus, kaip mes priimame Jo Didži Išgelbėjimą, Jo meilės dovaną, nupirktą brangia kaina. Todėl mes norime būti paklusnūs Jo kvietimui ir priimti išgelbėjimo taurę, tikėdami į Kristų, Atpirkėją.

2. **"Viešpaties vardo šauksiuos"**. Dievas pakvietė mus pasitiketi Juo ir įrodė, kad Jis yra vertas pasitikėjimo. Todėl pilnai pasitiki me Juo ir neabejojame. Nes Tas, kuris mus atpirko brangia kaina, taip pat nori mums ši Didži Išgelbėjimą užtvirtinti. Todėl parodykime Jam pilną pasitikėjimą.

3. **"Savo įžadus Viešpačiui ištesesiui vienos tautos akivaizdoje"**. Tokį nusistatymą Viešpats taip pat pripažins kaip dėkingumo išraišką. Atiduoti savo pašvestą širdį ir talentus malonai ir džiugiai tarnystei yra išmintingas atsilyginimas už visas Jo geradarystes. Todėl pasižadékime tarnauti Viešpačiui uoliai, energingai, su pasitenkinimu. Tai bus lyg atsilyginimas, nors ir nedidelis. Uolumas ir meilė tame parodys Jam mūsų dėkingumo dydį. Padarykime tą greitai - dabar, kad tai būtų suprantama Dievo žmonėms pagal žodį: "ištesėsim visos tautos akivaizduoje".

Mūsų džiaugsminga ir Dievui dėkingumo pilna tarnystė visų Jahvės žmonių naudai, reiškia daryti gerą visiems žmonėms, kai turime tam progą, bet "ypač tikėjimo namiškiams" (Gal 6:10 [K.B.]). Tai skelbimas spausdintu ir gyvu žodžiu apie Kristų, Gelbetoją ir Karalių bei visą pasaulį apimsiančią Jo Karalystę, kuri netrukus ateis. Ši taikos, meilės ir džiaugsmo Karalystė bus visiems žmonėms (Lk 2:10-14). Dievo Karalystė yra vienintelė viltis pavargusių pasaulliu, kuriame baimė tapo visuotine (Lk 21:26).

L.B.V. 1995 Nr. 84; BS '94, 85

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

KRIKŠČIONYS IR POLITIKA

Klausimas: Ar krikščionys turi dalyvauti politinių rinkimų kampanijose?

Atsakymas: Daugelis krikščionybės išpažinėjų (o ypač vadovai iš fundamentalistų ir evangelikų) daugiau ar mažiau yra uolūs siekdam, kad visi krikščionys ir likusi žmonių dalis turėtų registruotis ir balsuoti politiniuose rinkimuose, o taip pat dalyvauti tam tikru kandidatų rinkiminėse kampanijose.

Ypač pasižymi toje veikloje fundamentalistų pastoriai: Jerry Falwell, Pat Robertson, James Kennedy ir kiti, kurie kalba per televiziją ir daug keliauja, kad palenkštų krikščionis-

registruotis ir balsuoti, o taip pat kvieсти kitus. Jie aiškina, kad turi vilties tokiu būdu nukreipsti Ameriką nuo liberalizmo, humanizmo ir t.t., į tikėjimą tradiciniam mokslui apie šeimą, santuoką, gyvybės apsaugą, moralę, krikščioniškas vertės. Daugumai tų siekių negalima nieko primesti. Jie geri, tačiau, gerai apšviessti krikščionys negali sutikti su metodais, kuriiais to siekiama, nors kai kuriais ir pasiekiami tam tikri rezultatai.

Gerai apšviessti krikščionys supranta, kad "pagonių laikai" (Lk 21:24) užsibaigė, tai yra 2520 metų laikotarpis (7 kart 360), nuo 607 m.p.m.e. iki 1914 m. (skaityti Šventraščio

studijavimo II tomo IV skyrių) jau praėjo. Jie supranta, kad jau yra atėjęs laikas Dievo ir Kristaus žemiškai Karalystei, ir kad ji netrukus bus išteigta vietoje šio pasaulio karalysčių (Apr 11:15). Atėjo laikas, kad šio pasaulio karalystės užleistų vietą penktai universalinei karalystei žemėje (tas pavaizduota didžiulio geležinio stabo blauzdomis ir kojų pirštais). Ši Karalystė bus amžina, Dievo Jahvės duota Kristui, Mesijui Jézui (Dan 2:31-44; 7:9-27). Krikšcionys supranta, kad politinių rinkimų kampanijos daugumoje yra bevaisės, o laikas, pastangos ir lėšos, geriau būtų panaudotos skelbtai Dievo ir Kristaus Karalystės artumą.

Šis dalykas jau buvo svarstomas Šventojo Rašto studijavimo VI tome "Naujasis Kūrinys", (735 psl.), cituojame: "Tie, kurie yra "Naujaisiais Kūriniais" (ar bendrauja su jais ir yra aktyvūs politikos reikalauose, tai jie ne tik užima savo laiką, bet taip pat atiduoda savo jėgas ir lėšas, nors visa tai yra pilnai pašventė Viešpačiui ir dangiškiems dalykams, kad skelbtų linksmą žinią apie didelį džiaugsmą. Ir ne tik tai, bet ir jų protai yra užimti politika ir jos reikalais iki tokio laipsnio, kad jiems trugdo mąstyti apie geresnius dalykus visuomenėje ir dvasišką ryšį su Viešpačiu".

Dar kita priežastis, cituojame iš to paties puslapio (735 psl.), kodėl nedalyvauti šio seno pasaulio politikoje, nes "Nesitikékime, kad renkamujų sąrašuose būtų bent vienas asmuo, kuris pilnai tiktų toms pareigoms, pagal mūsų įsitikinimus". Ir iš tikrujų, nors galėtų būti pritaikyta nauja teisinė sistema (taip, kaip atgavus nepriklausomybę buvo padaryta JAV), tačiau šiame gyvenime bet kuri sistema gali būti tik netobula, nes anksčiau ar vėliau šetonių atras būdą kaip ją sudarkyti per sąžinės netekusius valdžios vyrus. Dėl to nė viena žmogiška esybė negali turėti vilties, jog sugebės padaryti, taip, kad kiekvienas krašto gyventojas (kartu su valdžia) veiktu tautos geriausiam labui. Tai yra tas pats, kas tvirtinti, jog nelabai svarbu, kas bus išrinktas. Net žydų amžiuje, kai pats Dievas rinko vadovus nei vienas jų nesugebėjo visos tautos padaryti geresne. Kad pakelti bendrą gyvenimo lygį, patys žmonės

pirma turi pasikeisti. Iš to paties (735) puslapio cituojame dar vieną sakinį: "Nemanome, kad mūsų balsai turėtų lemiama įtaką balsavimo rezultatams".

Privilegija ir teisė balsuoti politiniuose rinkimuose už parinktus kandidatus yra viena mūsų žmogiškų privilegijų (išskyrus kai kuriuos kraštus), kuria galime pasinaudoti arba nepasinaudoti priklausomai nuo mūsų valios. Tačiau kiekvienas Kristaus mokinys, viską pašventęs Viešpačiui, negali pasinaudoti arba nepasinaudoti ta teise neatsižvelgdamas į Viešpaties valią.

Yra tam tikros išimtys, kada pasišventę krikšcionys balsavimą gali laikyti Dievo valia. Pavyzdžiu: Jeigu krikšcionis turi mokyklinio amžiaus vaikus ir ten vyksta mokyklos valdybos ar tėvų komiteto, ar vietinių valdininkų rinkimai, jie vienareikšmiškai gali tai priimti kaip Dievo valią, kad balsuotų tokiuose rinkimuose, ypač jeigu yra žinoma, kad tam tikri kandidatai yra aukštesnės moralės ar geresnės kvalifikacijos negu kiti. Visi yra suinteresuoti gerais rinkimų rezultatais, kad būtų geresnis aprūpinimas, mažesni mokesčiai, aukštesnis moralinis lygis ir t.t. Apaštalas primena: "**Tai-gi visų pirma aš raginu daryti maldavimus, maldas, užtarimus, dékojimus už vi-sus žmones, už karalius ir visus, kurie turi viršenybę, kad mes gyventume ramų ir ty-lų gyvenimą, visais požiūriais dievotą ir gerbtiną**" (1Tim 2:1-2 [A.J.]).

Apaštalas Povilas panaudojo savo turėtą Romos pilietybę, kad apgintų savo tarnystę Viešpačiui. Cezarėjos valdininkas Festas (kad patenkintų kai kuriuos netikinčiuosius žydus) davė pasiūlymą, kuriuo galėjo sustabdyti Povilo tarnystę jo mirtimi. Tada jis pasinaudojo viena savo Romos pilietybės teise, kreipdamasis į ciesorių, kad nebūtų nužudytas kelyje dėl sąmokslo, apie kurį buvo jam pranešta (Apd 25:1-12). Taip pat ir kitu atveju tas pats Apaštalas pasinaudojo Romos pilietybės teise, kad neleistų apriboti tarnystės Viešpačiui (Apd 16:19-22,35-39; 22:24-30).

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

AR ŽMONIŲ EMBRIONAI, AR UŽUOMAZGOS JAU YRA SIELOMIS?

Klausimas: Ar žmonių embrionai, ar užuomazgos motinos iščioje pagal Šventąją Raštą jau yra sielomis?

Atsakymas: Šventasis Raštas aiškiai nurodo kur ir kaip atsirado pirmoji žmogaus siela, sukuriant pirmajį žmogų Adomą. „**Ir Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių (iš žemės elementų tapo sukurtas tobulas organizmas) ir įkvėpė į jo šnerves gyvybęs kvapą. Taip žmogus (kada pradėjo kvėpuoti) tapo gyva siela**“ (Pr 2:7 [K.B.]). Pirma turi prasidėti kvėpavimas, tik po to tampama “gyva siela”.

Tokiu būdu yra aišku, kad nors žmonių užuomazgos motinos iščioje turi gyvybę ir ji pasireiškia ribota reikšme, tačiau tai nėra nepriklausoma gyvybė, todėl nėra siela, kol nepalieta motinos iščios ir nepradeda kvėpuoti savarkiškai.

Toliau cituojame atitinkamą pasiskymą iš kun. Ralphi W.Bayfield, Episcopal Dean of Valley Forge, Pa laiško, atspausdinto dienraščio vedamajame straipsnyje: - “Kiekvienas, pasiskantis už arba prieš laisvą aborto pasirinkimą, yra giliai suinteresuotas gyvybės išsaugojimu. Tačiau čia iškyla du tarpusavyje susieti klausimai: kada prasideda gyvybė ir kokią gyvybės rūšį stengiamės išsaugoti. Aišku, laštelinė gyvybė prasideda pradėjimu, tačiau organizmas tampa kūdikiu, asmenybe ne pradėjimu, bet užgimimo metu, kai įvyksta pirmasis oro įkvėpimas... Visuomeniniame gyvenime žmogaus atsiradimas visuomet yra susietas su užgimimu.

Jeigu gyvybė prasideda pradėjimu... kodėl švenčiame gyvybės pradžią jo užgimimo dieñoje? Ar nebūtų logiškiau iškilmingai švēsti pradėjimą? Dabartiniu laiku jau suprantame

Verlejo pastabos

* - Hebrajų kalboje נֶפֶש [nefeš] turi šias reikšmes: 1. Kvėpavimas (gyvybės kvapas). 2. Dvasia (gyvybės dvasia) - kaip gyvybės jėga, kaip gyvujų padarų gyvybės priežastis, sąlygota krauso apytaka. 3. Dvasia - kaip asmens savybų visuma: ramybės dvasia, pykčio dvasia, išminties dvasia ir t.t. 4. Siela - kaip gyvos esybės sinonimas [Hebrajų - rusų kalbų žodynus Senojo Testamento knygoms, O.M.Šteinbergas, I tomas, Vilnius, 1878 m.].

skirtumą, tarp gyvybės, kuri pirmą kartą įkvėpė ir embriono užuomazgos, kuri visai nekvėpavo, niekuomet neturėjo pavardės ir nepatyrė gyvenimo be motinos. Ir nors jis buvo aktyvus motinos iščioje, lieka neužgimusiu organizmu iki jo užgimimo momento, motinos dalimi, tuo metu dar būnant tik daiktu, bet ne asmenybe”.

Skaitome Jėzaus pamokinimą, kai Jis, kalbėdamas apie Judą, pasakė: “**Žmogaus Sūnus, tiesa, eina, kaip apie Jį parašyta, bet vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas. Geriau būtų buvę tam žmogui negimti**” (Mt 26:24; Mk 14:21 [K.B.]). Tai aiškiai nurodo, kad Judas neturi būsimo gyvenimo vilties. Jėzus nepasakė: “Geriau jam būtų, jeigu tas žmogus nebūtų pradėtas”. Judas, kaip siela - žmogiška esybė, prieš užgimimą visai neegzistavo.

Kitos Šventojo Rašto vietas taip pat aiškina šį klausimą. Pvz. Išėjimo 21:22,23 “**Jei susivaidytų vyrai ir kuris norint užgautų nėščią moteriškę, taip, kad ji išsimestų, bet pati išliktų gyva, užmokės tiek, kick moteriškės vyras pareikalaus ir nuteis tarpininkai. Bet jei moteriškė iš to (dėl to) numirtų, jis atiduos gyvybę (sielą) už gyvybę (sielą)**” (Iš 21:22,23 [J.J.S.]) (Hebr. נֶפֶשׁ [nefeš], gyvybė, šioje eilutėje ir Pr 2:7 versta kaip “siela”).

Kitais žodžiais tariant, jeigu nėščia moteris būtų kieno nors užgauta ir dėl to įvyktų gema-lo mirtis, tai bausmė nebūtų kaip už žmogžudystę, tai yra “gyvybė už gyvybę”, mirties bausmė, bet žemesnio laipsnio. Tačiau, jeigu užgauta moteris dėl to mirtų, būtų skiriama bausmė už žmogžudystę - “gyvybė už gyvybę”, mirties bausmė. Iš to aišku, kad Dievas neužgimusiu gemalų neskaito turinčių gyvybę,

nepriklausančiu nuo motinos, neskaito gyvom sielom, esant dar prieš užgimimą (arba atskyrimą nuo motinos cezariaus pjūvio būdu) ir neįkvėpusiuoro kūdikius.

Dievo žmonės abortams negali pritarti, nes tai plačiai praktikuojamos paleistuvystės ir svetimavimo pasekmė, o daugelyje atvejų savimeilės pasekmė, vengiant vykdyti santuokos ir tévystės įspareigojimą. Tai išsisukinėjimas nuo atsakomybės. Tuo atveju galime sutikti su priešabortine veikla, išsaugojant gyvybę, galime sutikti su nusistatymu, prieš plačiai praktikuojamą abortų vykdymą.

Iš kitos pusės Dievo žmonės turi suprasti, kad abortu sielos nenaikinamos, nes siela, kaip jau nurodėme Šventojo Rašto tekstais, neegzistuoja prieš gemalo užgimimą ir jam dar neįkvėpus oro, arba kitaip sakant prieš atskyrimą nuo motinos.

Tačiau yra įvairios aplinkybės, kai abortas yra pateisinamas, pvz.: Nėštumo nutraukimas, kai įvyko išprievertavimas ar kraujomaiša, arba kompetentingio gydytojo nustatymas, jog tai gresia motinos gyvybei ir t.t. (su tuo sutinka kai kurie gynėjai išsaugojant gyvybę).

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

PRISIKĖLIMO NĖRA PERSILEIDUSIEMS GEMALAMS

Klausimas: Ar Šventajame Rašte yra pažadinimo iš mirties pažadas persileidusiems žmogiškiems gemalams?

Atsakymas: Kadangi žmogiški embrionai, gemalai Šventojo Rašto vertinami kaip motinos dalis, o ne atskiromis "gyvomis sielomis", todėl dar negavę įkvėpti oro po užgimimo arba atskyrimo nuo motinos, nėra sielomis ir dėl to negali būti pažadinti iš mirties.

Jobas, aiškiai nurodo (Job 10:18,19), kad gimię negyvi negali būti atgaivintais (prikeltais): "Kodėl leidai man gimti? O kad būčiau miręs ir niekas nebūtų manęs matęs. Aš būčiau tarsi nebuvęs ir iš įsciu būčiau nuneštas į kapą" [K.B.]. "Kam davei man išeiti iš motinos įscios? Verčiau būčiau buvęs sunaikintas, kad akis nematyti manęs. Būčiau buvęs kaip nebuvęs, iš įscios

perkeltas į kapą" [J.J.S.] "Kam tad išvedei mane iš įsciu? Verčiau būčiau miręs, kol dar jokia akis nebuvo manęs mačiusi, ir likčiau tarsi nebuvęs, perkeltas iš įsciu tieisiai į kapą" [A.R.].

Tuo būdu Jobas, kurio gyvybė kaip sielos arba atskiro asmenybės prasidėjo užgimstant, kai buvo "išvestas iš įsciu" pareiškia, kad jeigu jis, būdamas gemalu būtų "sunaikintas", (neįkvėptuoro) nepradėtu kvėpuoti, ir nepamatytu jo, kaip sielos, jokia akis, tai yra, jeigu gemalas persileistų, "būtų iš įsciu nuneštas į kapą" taip, "tarsi ir nebuvęs" (Abd 16)^{2*}, tarsi niekur neegzistavęs. Būtų buvęs tuo, kas niekuomet nebuvo laikoma siela, nes siela Jobas galėjoapti tik pradédamas kvėpuoti, po užgimimo.

L.T.R. Nr. 447; P '85, 13

^{2*} "...Tautos... bus tarsi jų niekad nėra buvę" [A.R.], "Pražus lyg nebuvusios" [K.B.].

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą leidžia Pasauliečių Misionierinių Judėjimas (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT).

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodij. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpatas suteikė per "Ištikimą Tarną", kai visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos-Bazilėjos Laikotarpio aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpį dvasinis maistas, pagal Jo valią.